

Sygn. akt VI U 2256/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Maciej Flinik

Protokolant – starszy sekretarz sądowy Marta Walińska

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2023 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 2 sierpnia 2022 r., znak:(...)

w sprawie: A. K.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

1/ zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 2 sierpnia 2022 roku, w ten sposób, że ubezpieczona ma prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od 31 maja 2022 roku na stałe,

2/ stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji,

3/ zasądza od pozwanego organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sędzia Maciej Flinik

Sygn. akt VI U 2256/22

Uzasadnienie do pkt 2 wyroku z dnia 17 kwietnia 2023 r.

W punkcie 2 wyroku z dnia 17 kwietnia 2023 r. Sąd Okręgowy zgodnie z treścią przepisu art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zdaniem sądu, biorąc pod uwagę okoliczności przedmiotowej sprawy zaistniały podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego. Konkluzje komisji lekarskiej ZUS, a wcześniej lekarza orzecznika ZUS, dotyczące stanu zdrowia ubezpieczonej A. K. i przekładania się tegoż stanu zdrowia na jej zdolność do pracy okazały się wadliwe. Biegła sądowa otolaryngolog - foniatra doszła w tym zakresie do zupełnie odmiennych wniosków stwierdzając, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy. Wskazała, że organ rentowy brak długotrwałej niezdolności do pracy ustalił w trybie zaocznym (nie badając ubezpieczonej),

co przy uwzględnieniu charakteru schorzeń, na które cierpi ubezpieczona (objawiających się wprost również na zewnątrz - w codziennym funkcjonowaniu badanej) z pewnością nie pomogło w poczynieniu prawidłowych ustaleń co do jej stanu zdrowia i zdolności do pracy. Co więcej biegła trafnie zwróciła uwagę na okoliczność, iż przyczyną odmowy stwierdzenia długotrwałej niezdolności do pracy ubezpieczonej przez lekarza orzecznika ZUS nie był jej stan zdrowia (czyli ustalenie, czy jest ona w stanie przy istniejących u niej schorzeniach wykonywać pracę zgodną z dotychczasowymi kwalifikacjami) , a sam fakt pobierania przez ubezpieczoną emerytury . Gdyby podzielić powyższe stanowisko lekarzy orzeczników ZUS , bezrefleksyjnie zaadaptowane przez autora zaskarżonej decyzji (które w istocie legło u jej podstaw) , orzekanie organu rentowego w przedmiocie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy związanej z chorobą zawodową w sytuacji osoby korzystającej z prawa do emerytury byłoby bezprzedmiotowe . Takiego obowiązku organu rentowego i uprawnienia ubezpieczonych do ubiegania się o prawo do renty z tytułu choroby zawodowej pomimo korzystania z prawa do emerytury nikt jednak nie kwestionuje, co wydaje się oczywistym w świetle przepisów określających zasady pobierania tego rodzaju świadczeń w zbiegu. Ustalenie częściowej niezdolności ubezpieczonej do pracy było zatem możliwe już na etapie postępowania przed organem rentowym w oparciu o materiał dowodowy , którym pozwany dysponował. W konsekwencji orzeczono jak w punkcie 2 wyroku .

Sędzia Maciej Flinik